

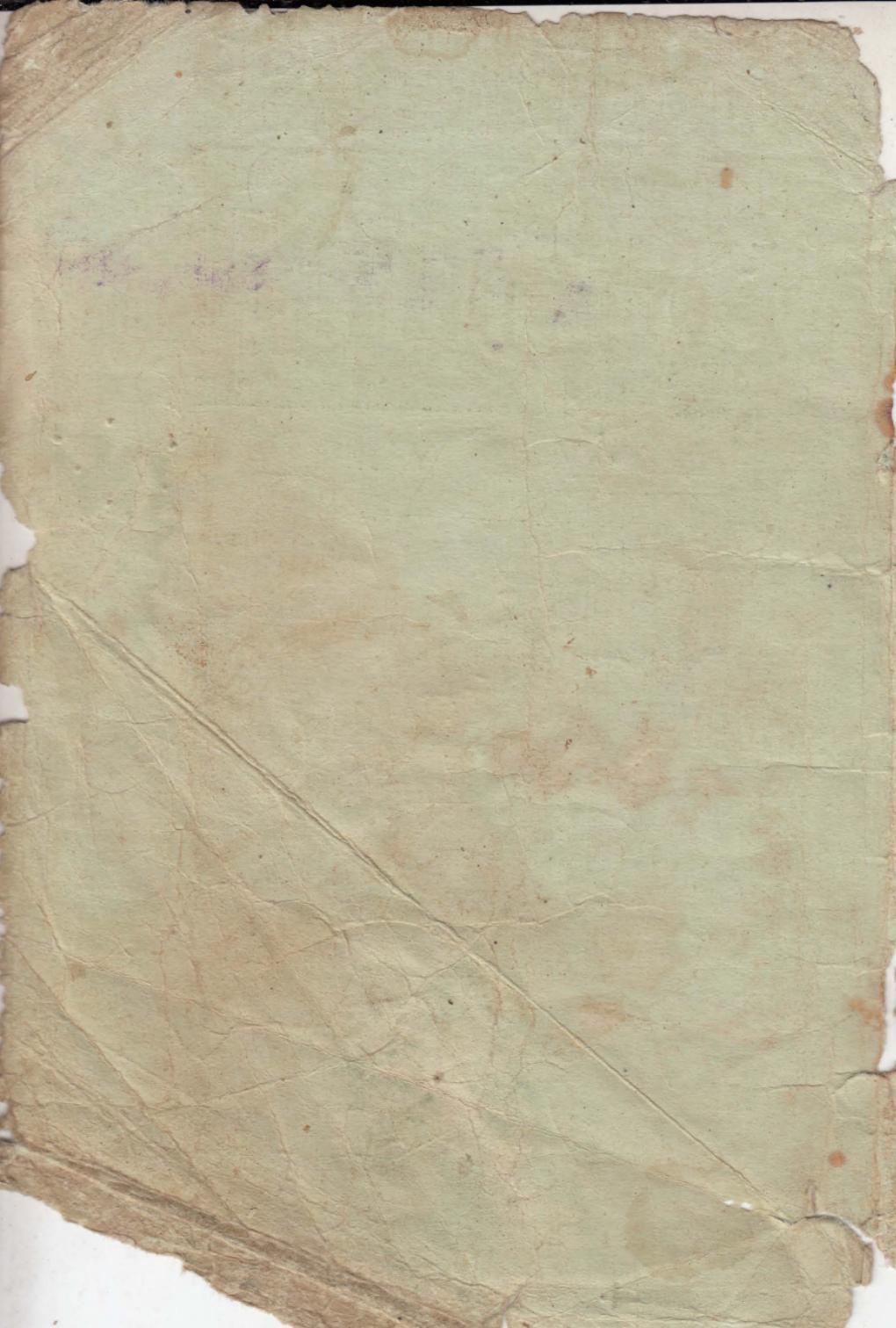
இலக்கிய மண்சுரி

நான்காம் புத்தகம்

சிருதிய பதிப்பு

நான்காம் :

க. அண்ணகத் தமிழ்நூற் பதிப்பு

இ-குருமங்கள்
இலக்கிய மஞ்சரி
வினாக்கலை/
நான்காம் புத்தகம்

அசிரியர்கள் :

பண்டித வ. நடராஜன்
கனசு. செந்திநாதன்

1.

இலங்கை வித்தியாபகுதியின் வித்தியா பிரசா
சபையினரால் இலங்கைப் பாடசாலைகளிலும்,
கல்லூரிகளிலும் உபயோகிக்கத் தகுங்க
தன 16-9-52இல் அங்கீர்க்கப்பட்டுள்ளது.

கன்கம் :

வட-இலங்கைத் தமிழ் நூற் பதிப்பகம்
[பதிப்புரிமை] 1955 [விலை சதம் 75]

[உரிமை பதிப்பகத்துக்குரியது]

முதலாம் பதிப்பு	1948.
இரண்டாம் பதிப்பு	1951
திருத்திய முன்றும் பதிப்பு	1953
நான்காம் பதிப்பு (மறுபிரசரம்)	1955

திருத்திய பதிப்பு — முன்னுரை

‘இலக்கிய மஞ்சரி வரிசைப் பாடபுத்தகங்கள் காலத் திற்குக் காலம் புதிய பாடல்களையும், கல்ல வசன நடைகளையும் உள்ளடக்கி வெளிவரின் அவை மாணவர்களுக்கு இலக்கியத்திலே ஆர்வத்தை உண்டாக்கும்’ என்ற கோக்கம்பற்றி இலக்கியமஞ்சரி நான்காம் புத்தகத்தைத் திருத்தி வெளியிடலானாலே.

இந் நாலில், முந்தியபதிப்பில் உள்ள சில பாடங்கள் தவிர்க்கப்பட்டு ‘ஞாயிறு’, ‘காற்றும் மழையும்’, ‘குருட்ணின் குழங்கை’ என்ற வசனபாடங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இவை, சுப்பிரமணிய பாரதியார், ஆறுமுகநாவலர் முதலிய அறிஞர்களால் எழுதப்பெற்றவை. இப்படியான வசன இலக்கியபாகங்களைத் தெரிந்தெடுத்து மனப்பாடஞ் செய்விப்பதும், வாசிப்பிப்பதும் இளஞ்சிறங்குக்கு நலம்தரும்.

தேசிகவினாயகம்பிள்ளை அவர்களின் ‘ஒளவையார் நாணினார்’ என்ற சிறந்த கவிதை இப் பதிப்பிற் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றைவிடப் புதிய சித்திர வீளக்கங்களும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந் நாலை வாசிப்புப் புத்தகம்போல உபயோகியாமல் ஏற்ற இடங்களில் வீரித்தும் முன்னுரை கூறியும் இலக்கிய இரசனைபெறச் செய்வது ஆசிரியர் கடன்.

குரும்பசிட்டி, }
8 - 53. }

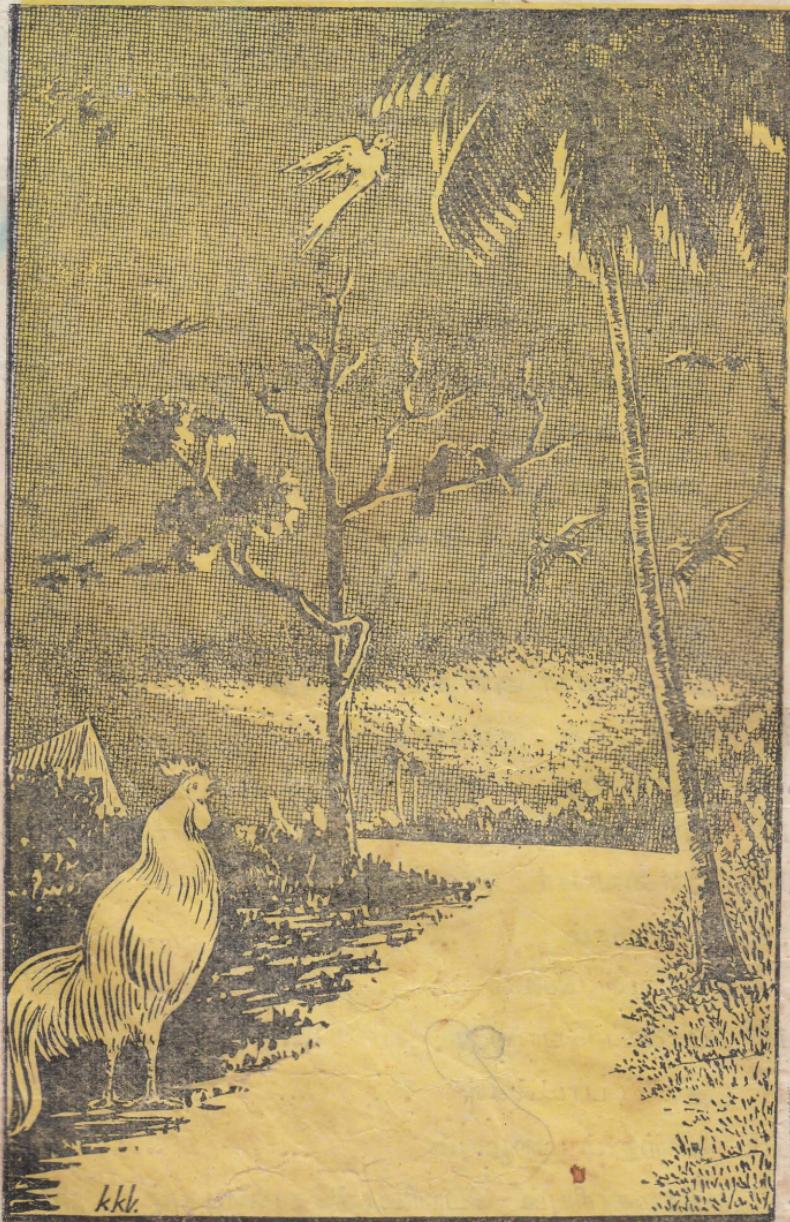
வ. ந.
க. செ.

பாட அட்டவணை

பக்கம்

1.	தமிழ்நாடு	...	...	...	1
2.	வறுமையின் கொடுமை	...	...	...	4
3.	நிறபேதம்	...	...	...	7
4.	இராமனது குதிரையும் முதலியாருடைய எருதும்	...	...	...	9
5.	பள்ளனும் பள்ளியும்	...	...	...	11
6.	பரக்குவெட்டி பறக்குமா?	...	...	...	16
7.	ஞாயிறு	...	...	...	18
8.	ஆறு	...	...	...	20
9.	ஓலாவையார் அளித்த விருந்து	...	...	...	23
10.	குருடனின் குழந்தை	...	...	...	25
11.	பொல்லாத மனைவி	...	...	...	27
12.	வசைக் கவி	...	...	...	30
13.	ஓலாவையார் நாணிரீர்	...	...	...	34
14.	பனைமரம்	...	...	...	38
15.	கடவுள் செயல்	...	...	...	42
16.	மாலைப் பொழுது	...	...	...	46
17.	தனிப் பாடல்கள்	....	..	..	49
18.	காற்றும் மழையும்	...	...	...	52
19.	பிரமசாரியும் பொரிமாத்தோண்டியும்	...	...	...	54
20.	நல்வழி	....	...	...	58

kkk

(மாஸில்பொழுது — பக்கம் 18)

இலக்கிய மஞ்சள்

நன்காம் புத்தகம்

தமிழ் நாடு

தமிழூத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட வர்கள் தமிழர். தமிழர் வசிக்கும்நாடு, தமிழ் நாடு; தமிழ் நாடு எங்கள் நாடு. எங்கள் தந்தையரும் அவர்களது முதாதையரும் தமிழ்நாட்டிலேதான் பிறந்தார்கள்.

ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர்நாடு சிறந்த தாகும். ஒவ்வொருவருக்கும் தாம் பிறந்த நாட்டின் பெயரைக் கேட்கும்போது மிகுந்த சந்தோஷமுண்டாகும்; ஓர் உற்சாகம் தோன்றும்.

சுப்பிரமணிய பாரதியார் என்பவர் ஒரு புலவர்; அவர் தமிழ்நாட்டிற் பிறந்த ஒரு தமிழ்ப் புலவர். அவர் தாம் பிறந்த தமிழ் நாட்டை,

1. “செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே—இன்பத்
தேன்வந்து பாடுது காதினிலே—எங்கள்
தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே—ஒரு
சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே”:

என்று ஆனந்தமாகப் பாடியிருக்கின்றார்.

அவர் தமது தந்தையர் பிறந்த நாடு
ஏன் சிறப்பையும், பெருமையையும் பின்
வரும் பாடல்களில் தொவிலித்திருக்கிறார் :

2. “வேதம் நிறைந்த தமிழ்நாடு—உயர்
வீரம் செறிந்த தமிழ்நாடு—நல்ல
காதல் புரியும் அரம்பையர் போவிளங்
கன்னியர் சூழ்ந்த தமிழ்நாடு.

3. கல்வி சிறந்த தமிழ்நாடு—புகழ்க்
கம்பன். பிறங்த தமிழ்நாடு—நல்ல
பல்வித மாயின சாஸ்திரத் தின்மணம்
பாரெங்கும் வீசும் தமிழ்நாடு.

4. வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக் கேதந்து
வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு—நெஞ்சை
அள்ளும் சிலப்பதி காரம்என் ஹேர்மணி
ஆரம் படைத்த தமிழ்நாடு.”

தமிழ்நாடு கல்வியில் உயர்ந்தது. தமிழ்
நாடு, வேதங்கள் பலவகைச் சாத்திரங்கள்

-
1. சக்தி - வள்ளுமை.	2. காதல் - அன்பு; அரம்பை யர் - தெய்வப்பெண்கள்.	3. பார் - பூமி.	4. வான் - சிறப்பு; ஆரம் - மாலை.

(கலைகள்) மிகுந்த நாடு. உயர்ந்த வீரம் பொருந்திய ஆண்களும், தெய்வப் பெண்கள் போன்ற அன்பு மிகுந்த கண்ணிகைகளும் வாழ்ந்த நாடு, கலைகளை உலகம் முழுவதும் பரப்பிய நாடு. கம்பன் திருவள்ளுவர் முதலிய புலவர்களைப் பெற்று அதனால் புகழ் பெற்ற நாடு. சிலப்பதிகாரம் முதலிய சிறந்த நூல்கள் தோன்றிய நாடு.

ஒரு பெண்ணை ஒரு அழகிய மாலை அழகு செய்வது போல, தமிழ் நாடு என்ற பெண்ணைச் ‘சிலப்பதிகாரம்’ என்ற நூல் அழகு செய்கிறது என்று தமிழ் நாட்டின் சிறப்பையும் அதன் பழம் பெருமையையும் இப் பாடல்கள்மூலம் தெரிவித்திருக்கிறார் பாரதியார்.

கற்பவை:

1. தமிழ் நாடு சிறப்படைந்திருக்கும் காரணங்கள்.
2. சிலப்பதிகாரம், தமிழ்நாடு என்பன இப் பாட விற் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கும் விதம்.
3. தமிழ்ப் புலவர்கள் மூவர் பெயர்.

இரண்டாம் பாடம்
வறுமையின் கொடுமை

இரண்டு குழந்தைகள் : ஒன்று ஆண் ;
மற்றது பெண். ஆனாக்குப் பத்து வயது
இருக்கும் ; பெண்ணாக்கு ஆறு வயது.
அழுக்கேறிய கிழிந்த உடை ; தேகம் முழு
வதும் அழுக்கு ; ஈச்சம் பற்றையைப்போல்
காணப்படும் தலைகள் ; இங்ஙனமாக
வறுமையின் தோற்றமாக, நடப்பதற்கே
சக்தியற்று இருக்கிறார்கள்.

ஓர் ஓட்டைக் குடில் ; பத்துப் பன்
னிரண்டு பனை ஓலைகளால் மூடப்பட்டிருக்
கிறது. அக்குடிலின் முன் உள்ள முற்றத்தில்
அந்தப் பையன் இருக்கிறான். அவனுக்குப்
பக்கத்தில் பெண் குழந்தை வெறும் நிலத்
தில் சுருண்டு படுத்திருக்கிறான். தலைவிரி
கோவமாய் இருக்கும் பையனின் பக்கத்தில்
யாரோ ஒரு பெண் நிற்கிறான். அவளைநோக்கி
அப் பையன்,

1. நல்ல பண்டங்களைக் கண்டறியோம்—ஒரு
நாளும் வழிரூரா உண்டறியோம்
அல்லும் பகலும் அலைந்திடுவோம்—பசி
ஆற் வழியின்றி வாடிடுவோம்.

1. பண்டம் உணவுப் பொருள் ; ஆரா—ஷிரைய ; அல்—
இரவு.

B 3 9 00

வறுமையின் கொடுமை

5

2. அன்னப்பால் காணுத் ஏழைகட்டு நல்ல
ஆவின்பால் எங்கே கிடைக்கும்மா
என்னப்பா யாம்படும் பாட்டையெல்லாம்—
யாரிடம் சொல்லி அழுவோமம்மா. [சென்று
3. சுற்றியு கந்தை ஒருமுழுமாம்—அதில்
தோன்றிய பீறலும் ஆயிரமாம்
பற்றும் அழுக்கினைப் போக்கவென்றால்—உடை
பஞ்சபஞ் சாகப் பறக்குமம்மா.
4. ஈரொடு பேனுக் கிடமாச்சு—கூந்தல்
ஈந்தஞ் செடியது போலாச்சு
வாரி முடிப்பதும் இல்லையம்மா—என்னெண்ய்
மாதமுன் ரூக அறியாதம்மா.
5. புண்ணுஞ் சிரங்கும் நிறைந்ததம்மா—அதில்
போட மருந்துங் கிடையாதம்மா
கண்ணில் உறக்கமும் இல்லையம்மா—எங்கள்
கஷ்டம் அறிபவர் உண்டோஅம்மா.

இப் பாட்டுகளில் பையன் தங்கள்
வறுமையின் இயல்பையும் தாங்கள் படும்
கஷ்டங்களையும் அழுது அழுது கூறியிருக்
கின்றன. “கொடிது, கொடிது, வறுமை
கொடிது!”

இப் பாடல்கள் கவிமணி தேசிகவிநாய
கம்பிள்ளை அவர்கள்காற் பாடப்பட்டவை.

கற்பவை :

1. கூந்தல் ஈச்சஞ் செடிபோலானதன் காரணம் ;
ஒழுந்தை.
2. ‘வறுமையின் கொடுமை’ என்பது பற்றி
5 வசனங்கள் ஆக்கல்.
3. அன்னப்பால் - கஞ்சி ; ஆ - பச. 3. கந்தை -
பழஞ்சிலை ; பீறல் - துவாரம (கிழிசல்).

4

முன்றும் பாடம்

நிற பேதம்

உலகிலுள்ள மக்கள் அனைவரும் ஒரே
நிறமுடையவரல்லர். ஆங்கிலேயர் வெள்ளை
நிறமுடையர். அவர்களை வெள்ளைக்காரர்
என்கிறோம். சீனர் மஞ்சள் நிறமுடையர்.
ஆபிரிக்காவில் வசிக்கும் நீகிறோவர் கறுப்பு
நிறத்தினர். இவ்வாறு நிறவேற்றுமை
யுடையர் ஆயினும் எல்லோரும் ஒரே இயல்
பினரே. எனினும் சிலர் நிறவேற்றுமை
பற்றித் தம்மை மேம்பட்டவராகக் கருது
கின்றனர்.

தென்னாபிரிக்காவில் வசிக்கும் வெள்ளைக்
காரர் தாம் மேம்பட்டவர்கள் என எண்ணை
கிறார்கள். அவர்கள் உலாவும் தெருவிதிகளில்
கறுப்பு நிறமுடையவர்கள் உலாவக்கூடாது
என்று சட்டம் இயற்றி வைத்திருக்கிறார்
களாம்! அது எவ்வளவு அங்யாயம்!
மனிதர்கள் அனைவரும் கடவுளின் பிள்ளைகள்
அல்லவா? ஆகையால் நிறப்பேதம் பாராட்டு
வது தீது என்பதைப் பாரதியார் ஓர்
உதாரண மூலம் தெரிவிக்கிறார். அது:

1. வெள்ளை நிறத்தொரு பூனை—எங்கள் வீட்டில் வளருது கண்ணார் பிள்ளைகள் பெற்ற(து) அப் பூனை—அவை பேருக் கொருநிற மாசும்.
2. சாம்பல் நிறமொரு குட்டி—கருஞ் சாந்து நிறமொரு குட்டி பாம்பு நிறமொரு குட்டி—வெள்ளைப் பாவின் நிறமொரு குட்டி.
3. எந்த நிறமிருந் தாலும்—அவையாவும் ஒரேதர மன்றே ? இந்த நிறத்திற்கு(து) என்றும்—இஃ(து) ஏற்றமென்ற ருஞ்சொல்ல லாமோ ?
4. வண்ணங்கள் வேற்றுமைப் பட்டால்—அதில் மானிடர் வேற்றுமை யில்லை எண்ணங்கள் செய்கைகள் எல்லாம்—இங்கு யாவர்க்கு மொன்று என்ற காணீர் என்பது.

நிறவித்தியாசம் கொண்டு உயர்வு, தாழ்வு கருதுதல் கூடாது மனிதர்களுடைய எண்ணங்கள் செயல்கள் யாவர்க்கும் ஒன்றே. அது நிறம்பற்றி வேற்றுமையடையாது என்பது, இப் பாடல்கள் மூலம் தெரிகின்றது.

நான்காம் பாடம்

இராமனது குதிரையும் முதலியாருடைய ஏருதும்

ஓர் ஊரில் ஒரு பிராமணர் இருந்தார். அவருக்கு விகடராமன் என்று பெயர். அவருக்குக் குதிரையில் ஏறிச் சவாரி செய்ய வேண்டும் என்று ஆசை. அவர் கஷ்டப் பட்டு ஒரு குதிரை வாங்கினார். ஆனால் அதில் பிரயாணம் செய்யவேண்டுமாயின், இன்னும் ஐந்து பேர் வேண்டும். ஐந்துபேர் இல்லாவிட்டால் அதில் சவாரி செய்ய முடியாது. குதிரையில் சவாரி செய்வதற்கு ஐந்து பேர் ஏன்? என்று நீங்கள் யோசிக்கலாம். ஏன் ஐந்துபேர் வேண்டுமென்று காள மேகப் புலவர் கீழே வரும் பாட்டுமூலம் தெரிவிக்கிறார் :

1. முன்னே கடிவாளம் மூன்றுபேர் தொட்டிழுக்கப் பின்னே பிருந்திரண்டு பேர்தன்ன—எந்தெரம் வேதம்போம் வாயான் விகடராமன்குதிரை மாதம்போம் காத வழி.

1. வேதம்போம் வாயான் - வேதம் ஒதுக்கின்ற வாடிடையவன்; காதம் - நான்கு கூப்பிடுதொலை,

எப்படியிருக்கிறது விகடராமன் குதிரை! மூன்றுபேர் முன்னேநின்று இழுக்க, இரண்டுபேர் பின்னே நின்று தள்ளினால்தான் விகடராமன் குதிரை ஒரு மாதத்தில் ஒரு காத்தாரம் போகுமாம்.

விகடராமனது குதிரையைப்போல ஒரு எருதும் இருந்தது. அது ஒரு முதலியாருடைய எருது. அது ஒரு நாளில் இரண்டுவைக்கோற்போர் தின்னும்; புல்லுண்ணும்; கொள்ளுண்ணும். அந்த மாட்டின் குணத்தை வேதநாயகம்பிள்ளை என்னும் அறிஞர் ஒரு பாட்டாகச் சொல்லியிருக்கிறார். அப்பாடல் :

2. இட்டமுடன் முதலியார் வாங்கிவந்த
காலைதினம் இருபோர் தின்னும்
சட்டமுடன் கொள்ளுண்ணும் புல்லுண்ணும்
அதைவண்டி தன்னிற் பூட்டக்
கிட்டவரின் முட்டவரும் தொட்டவர்மே
லேசாயும் கீழேவீழும்
எட்டாள்கள் தாக்கிடினும் தடிகொண்டு
தாக்கிடினும் எழுங்கி ராதே.

என்பது.

முதலியாருடைய எருதை வண்டியிற்
பூட்ட நினைந்து யாராவது அவ்வெருதைத்

தொட்டால் அது கீழே வீழ்ந்துவிடும். எட்டுப்பேர் சேர்ந்து தூக்கினாலும், தடியினால் அடித்தாலும் அது எழும்பாது என்று இப் பாடவிலிருந்து அறிந்துகொள்ளலாம்.

இவ்விரண்டில் எது விசேஷித்தது? எருதா? குதிரையா?

கற்பவை :

1. ஸீர் அறிந்த ஓர் எருதின் இயல்பு கூறக.

ஜிந்தாம் பாடம்

பள்ளனும் பள்ளியும்

‘இன்னும் என்னடி செய்துகொண்டிருக்கிறோய்? இங்நேரமட்டும் என்னடி செய்தாய்? ஆற்றுக்குப்போய்த் தண்ணீர்கொண்டு வர இவ்வளவு நேரமா? நெல்லுக் குத்திக்கஞ்சி காய்ச்ச இவ்வளவு நேரம் சென்றதோ பள்ளி?’ என்று இங்ஙனம் பேசிக்கொண்டு பள்ளன் ஒருவன் தன் குடிசையுள் நிற்கிறான்.

அவன் இப்பொழுதுகான எங்கிருந்தோ வந்தவன்; எங்கேயோ போக ஆயத்தும் செய்கிறான். பள்ளி உணவு ஆக்க நேரம் சென்றுவிட்டதென்று கோபிக்கிறான்.

பள்ளி காய்ச்சிய கஞ்சியை இறக்கு கிறான். அப்பொழுது பள்ளன் பள்ளியைப் பார்த்து,

1. என்னடி பள்ளி ஏகாந்தக் காரிடீ
இங்கேர மட்டும் என்னடி செய்தாய்?

2. ஆறுபோங் தங்கே தண்ணீரும் அள்ளி
அழுத பிள்ளைக்குப் பாலும் புகட்டிச்
சேறு போந்த சிறுநெல்லுக் குத்தித்
தீட்டி ஆக்கவும் சென்றதோ பள்ளி?

—கதிரைமலைப் பள்ளு

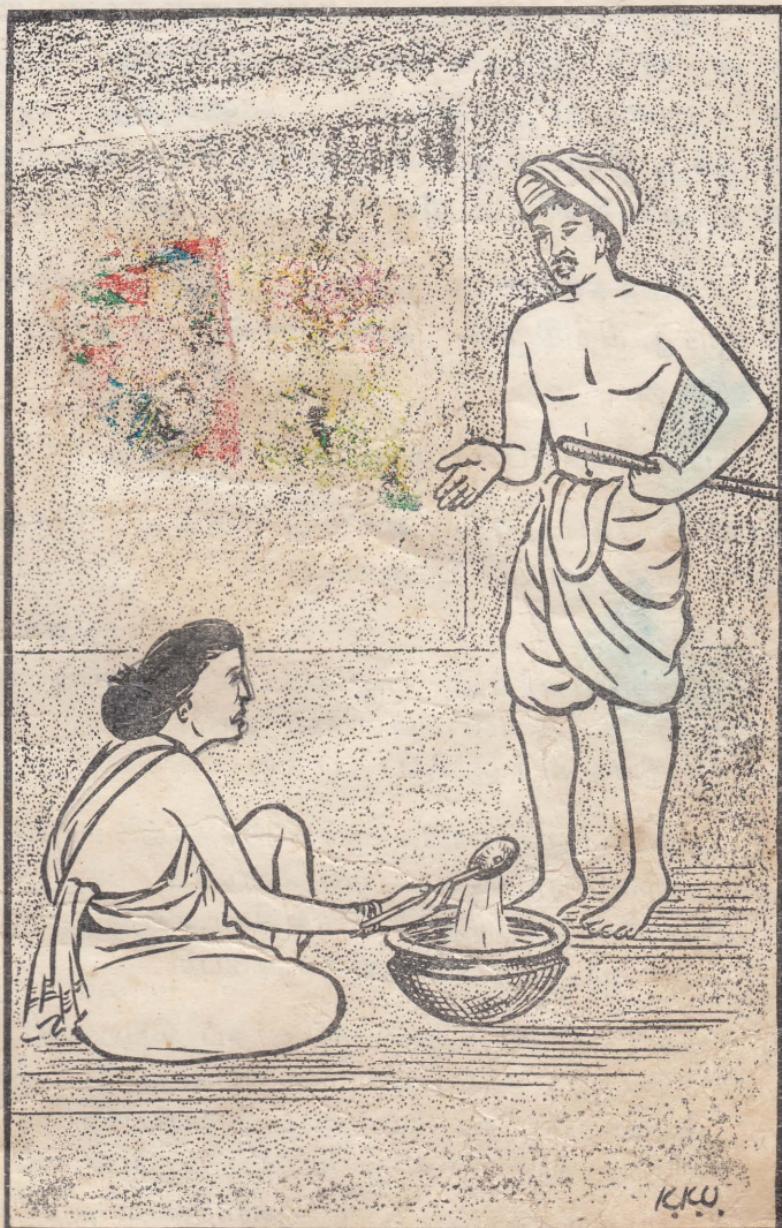
என்று கோபித்துப் பேசி, பள்ளி காய்ச்சிய கஞ்சியைச் சட்டியுடன் தூக்கி, பக்கத்தில் நின்ற பலருக்குங் காட்டிக் காலாலே தட்டி ஊற்றினான். பள்ளி துக்கத்துடன் அழுத கொண்டு ஒரு பக்கத்தில் இருக்கிறான்.

பள்ளன் புறப்படுகிறான். அழகிய உடை; மூளைப் பூப்போல அழகிய வெள் ளீச் சால்வை; முன்று நிறக் கரையுடையது. இவற்றை அணிந்துகொண்டு சிநே கிதர்களுடன் கேவி வார்த்தைகள் பேசிக் கொண்டு செல்கிறான். பள்ளன் சென்று சிறிது நேரமாய்விட்டது. எஜமான் வருகிறார். அவர்தான் கமக்காரன்.

7

பள்ள இம் பள்ளியும்

13

கமக்காரனுடைய காணிக்குளதான் பள்ளன் வீடு கட்டிக்கொண்டிருக்கிறான். கமக்காரனுடைய வயல்களை விதைத்து அதி விருந்து கிடைக்கும் பொருளோக்கொண்டு பள்ளனும் பள்ளியும் ஜீவனம் நடத்துகிறார்கள்.

கமக்காரன் வருவதைக் கண்டு பள்ளியூந்து நிற்கிறான். கமக்காரன் பள்ளியைப் பார்த்து,

3 “பள்ளிச்சி ! பள்ளன் எங்கடி போன்ன ?”

என்று கேட்டார். அதற்கு அவள் சொல்லும் விடையைப் பாருங்கள் :

100

—அவன்

பள்ளம் பார்த்துப் படிவெட்டப் போனான்
கள்ள தேவீவன் பள்ளதே தாதே
காரியக் கார னயிருப் பாதே

4. முள்ளிப் பூப்போலே முப்பட்டுச் சால்வையும்
மூலை சாய்ந்த கடகமுங் கொண்டு
தள்ளித் தள்ளியே சாய்ந்த நடைகளும்
சாடை யும்பல கேவிக ஞம்பேசி

5. கொட்டப் போனான் குழலாதப் போனான்
கோழிக் கூட்டுக்கு மன்வைக்கப் போனான்
உட்டுக்காய் போலே குட்டை வயிறை
வாவெடா வென்று கூப்பிடப் போனான்.

—வசந்தன் கவிதீரட்டு

ஐயா, ஆண்டவரே! அவன் பள்ளனு? அவன் பள்ளமான இடத்திற்குப் போயிருக்கிறான். படிவெட்டி இன்னும் பள்ளமாக்க. அவன் சரியான கள்வன். அவன் பயிர் செய்யத்தான் போயிருப்பான்! ஏனென்றால் தோளிலே மூன்று நிறக் கரையுடைய சால்வையுட னல்லவா போயிருக்கிறான். சிநேகிதருடன் கேவிப் பேச்சுப் பேசிக் கொண்டு போனான். அவன் கமஞ் செய்வதற்குத் தகுதியான ஆள்தான். அவன் எனக்குச் செய்த செயல்களை நீங்கள் அறிவீர்களா? நான்.

6. காலமே சென்று பாலுங் கறந்து
கழுகம் பூப்போல் அரிசியுங் தீட்டி
கடுகவே வைத்துக் காய்ச்சிய பாற்கஞ்சி
காலாலே தட்டி ஊற்றினுன் ஆண்டே.
—கதிரைமல்லப் பன்று

7. இப்படிக் கொத்த கன்னெஞ்சுப் பள்ளனுக்கு(கு)
எப்படிக் கஞ்சி காய்ச்சுவேன் ஆண்டே
துப்புர வாகக் காய்ச்சின கஞ்சியைத்
தூக்கி ஞன்பல சாதிக்குங் காட்ட.
—வசந்தன் கவித் திரட்டு

இப்படிப்பட்ட கல்வெஞ்சுப் பள்ளனுடன் வாழ்க்கை நடத்துவது எப்படி?
என்று அழுதுகொண்டே சொல்லுகிறான்.

இவை, கதிரைமலைப் பள்ளு என்ற
நூலிலும், வசந்தன் கவித் திரட்டு என்ற
நூலிலும் உள்ளனவை.

கற்பவை :

1. பள்ளன் பள்ளியைத் திட்டியவிதம் : 5 வசனங்கள் ஆக்குக.
  2. பள்ளிக்கும் கமக்காரனுக்கும் இடையே நடந்த சம்பாஷணையை எழுதுக.
  3. பாற்கஞ்சியின் சிறப்பைப் பூறுக.
-

ஆரும் பாடம்
க்குவெட்டி பறக்குமா?

இராமச்சந்திரக் கவிராயர் என்னும் பெயரூடைய புலவர் ஒருவர் இநுந்தார். அவர் மிகவும் வறியவர். அவர் ஒரு பாக்குவெட்டி வைத்திருந்தார். அது ஒரு பெரிய பாக்கு வெட்டி.

விறகு தறிக்க வேண்டுமானால் அவர் தமது பாக்குவெட்டியினால் அந்த விறகைத் தறிப்பார்; காய்கறிகளை நறுக்குவார். பிறகு பாக்குப் பிளவு கிடைத்தால் அதை நாலு, ஆருய்ப் பிளங்குதுகொள்வார். கையில் பணம்

கிடையாதபோது உப்பு முதலிய பொருள் களை வாங்குவதற்கு அப் பாக்குவெட்டியை அடக்க வைப்பார். இப்படிப் பல தேவைகளுக்கும் உபயோகப்பட்டுவந்த பாக்குவெட்டி ஒருநாள் காணுமைற் போய்விட்டது.

எங்குந் தேடினார் ; அகப்படவில்லை. அதை யாரோ அயல்வீட்டுக்காரர் எடுத்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணினார். அண்டை வீடுகளிற் சென்று விசாரித்தார். அவர் புலவராகையினால் அவர் வினா ஒரு பாட்டாகவே வெளிவந்தது. அப்பாட்டு :

விறகு தறிக்கக் கறிநறுக்க
வெண்சோற் றுப்புக்கு) அடக்கவைக்கப்
பிறகு பிளவு கிடைத்ததென்றால்
நாலா ரூப் பிளங்குதொள்ளப்
பறகு பற(கு)என் மேசொறியப்
பதமா யிருந்த பாக்குவெட்டி
இறகு முளைத்துப் போவதுண்டோ
எடுத்தீ ராயிற் கொடுப்பீரே

என்பது.

“பாக்குவெட்டி எங்கேயாவது இறகு முளைத்துப் பறந்ததாக நான் கேள்விப் பட்டதில்லை. எனது பாக்குவெட்டியும்

அடகு - ஈடு ; பிளவு - பாக்குப் பிளவு.

இறது முளைத்துப் பறந்திருக்க மாட்டாது.
 யாரோ எடுத்தே யிருக்கவேண்டும். அது
 எனக்கு உபயோகமான பாக்குவெட்டி
 யானபடியால் எடுத்தவர்கள் தயவு செய்து
 தாருங்கள்” என்று பாக்குவெட்டியின் உப
 யோகம் அது காணமைற்போனமை முதலிய
 எல்லாவற்றையும் இந்த ஒரு பாட்டின்
 மூலமே தொவித்திருக்கிறார் இராமச்சந்திரக்
 கவிராயர்.

ஏழாம் பாடம்
 ஞாயிறு

1

ஒளி தருவது யாது?
 தீராத இளமையுடையது யாது?
 வெய்யவன் யாவன்? இன்பம்ளவனுடையது?
 மழை எவன் தருகிறுன்? கண் எவனுடையது?
 உயிர் எவன் தருகிறுன்?
 புகழ் எவன் தருகிறுன்? புகழ் எவனுக்குரியது?
 அறிவு எதுபோல் சுடரும்?
 ஞாயிறு.
 அது நன்று.

2

நீ சுடுகின்றூய் ; நீ வருத்தங் தருகின்றூய்.
நீ விடாய் தருகின்றூய் ; சோர்வு தருகின்றூய்.
பசு தருகின்றூய்.

இவை இனியன.

நீ கடல்நீரை வற்றச்செய்கிறூய் ;

இனிய மழை தருகின்றூய்.

வானவெளியிலே விளக்கேற்றுகிறூய்.

இருகொத் தின் றுவிடுகிறூய்.

நீ வாழக !

3

ஞாயிறே! இருளை என்ன செய்துவிட்டாய்?
ஓட்டினுயா? கொண்டிருயா? விழுங்கிவிட்டாயா?
கட்டி முத்தமிட்டு நின் கதிர்களாகிய
[கைகளால் மறைத்துவிட்டாயா?
இருள் நினக்குப் பகையா?

*

*

*

நீங்கள் இருவரும் ஒருதாய் வயிற்றுக்

[குழந்தைகளா?

முன் னும் பின் னுமாகவந்து உலகத்தைக் காக்
கும்படி உங்கள் தாய் ஏவியிருக்கிறார்களா?
உங்களுக்குமரணமில்லையா? நீங்கள் அமுதமா?
உங்களைப் புகழ்கிறேன்.

ஞாயிறே, உன்னைப் புகழ்கிறேன்.

—பாரதியா

எட்டாம் பாடம்.

ஆறு [சுய சரிதை]

ஆறு, மலையில் உற்பத்தியாகிப் பல நிலங்களுக்கூடாகப் பாய்ந்து கடலை அடையும். அது பாய்ந்துவரும் வழியில் உள்ள நிலங்களைச் செழிப்புடையதாக்கும். கமக்காரர் ஆற்று நீரை உபயோகித்துப் பயிர் செய்வர். “ஆறில்லா ஊருக்கு அழகு பாழ்” என்று சொல்லுவார்கள்.

ஓர் ஆறு தான் வந்த பாதை, இயல்பு, தான் மனிதர்களுக்குச் செய்த உதவி முதலீயவற்றைத் தானே சொல்வது போலக் கீழேயுள்ள பாடல்கள் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. இங்நனம் தானே தன் கதையைச் சொல்வதைச் ‘சுயசரிதை’ என்று சொல்லுவார்கள்.

1. கல்லும் மலையும் குதித்து வந்தேன்—பெரும் காடுஞ் செடியும் கடங்து வந்தேன் எல்லை வீரித் த சமவெளி எங்கும்—நான் இறங்கித் தவழ்ந்து தவழ்ந்து வந்தேன்.

2. II

KFC

இலக்கிய மஞ்சள்

2. காயும் நிலத்(து)அழல் ஆற்றி வந்தேன்—அதில் கண்குளி ரப்பயிர் கண்டு வந்தேன் ஆயும் மலர்ப்பொழில்செய்துவந்தேன்—அங்கென் ஆசைதீர விளை யாடி வந்தேன்.
3. ஏறுத மேடுகள் ஏறி வந்தேன்—பல ஏரி குளங்கள் நிரப்பி வந்தேன் ஊறுத ஊற்றிலும் உட்பு குந்தேன்—மணல் ஒடைகள் பொங்கிட ஒடி வந்தேன்.
4. மாங்கனி தேங்கனி வாரி வந்தேன்—நல்ல வாச மலர்களும் அள்ளி வந்தேன் தீங்கரும்(பு) ஆயிரம் தள்ளி வந்தேன்—மிகத் தேனும் திணையுமே சேர்த்து வந்தேன்.
5. அல்லும் பகலும் அலைந்து வந்தேன்—எங்கள் ஆழி இறைவனைக் காண வந்தேன் நில்லும் எனக்கினி நேரமில்லை—இன்னும் நீண்ட வழிபோக வேண்டும் அம்மா.

இப்பாடல்கள் கவிமணி தேசிகவினாய் கம்பிள்ளை அவர்களால் பாடப்பட்டவை. ஐந்தாவது பாடலில் ஆறு தனது தலைவன் ஆழி (கடல்). என்று சொல்லுகிறது. பல வீதமாகக் கஷ்டமடைந்து கடவுளை அடையும் பக்தர்கள்போல், ஆறும் பல இடங்களில்

2. அழல் - குடு; பொழில் - சோலை. 3. ஏரி - பெரியவாவி; ஒடை - வாய்க்கால். 4. தேங்கனி - தேங்காய்; தீம் - இனிமை. 5. அல் - இரவு; ஆழி - கடல், இறைவன் - தலைவன்.

வும் அலீங்து அலீங்து கடைசியாகத் தன் தலைவனுகிய கடலீ அடைகிறது என இப்பாடலிற் சுறப்பட்டிருக்கிறது.

கற்பவை:

1. சுயசரினதயாவது யாது?
2. ஆறு 'ஷில்லும்.....நேரமில்லை' என்று சொல்லிய காரணம்?
3. ஆற்றுக்குக் கடல் தலைவனுவது எப்படி?

ஒன்பதாம் பாடம்

ஓளவையார் அளித்த விருந்து

ஓளவையார் ஒரு பெண் புலவர். அவர் ஒருநாள் இரவு நடந்து சென்றார். செல்லும்போது மழை பெய்தது. அவர் நன்றாக நனைந்துவிட்டார். கிழப்பராயம்; ஓளவையாருடைய உடையும் நனைந்துவிட்டது. பக்கத்திலிருந்த குடிசையை அடைந்தார். அங்கே வசித்த இரு இளம் பெண்கள் ஓளவையாருக்கு உலர்ந்த வஸ்திரம் கொடுத்தனர். உணவும் கொடுத்தார்கள். ஓளவையார் மிகச் சந்தோஷம் அடைந்தார்.

உணவு கொடுத்த அவ்விரு இளம் பெண்களுக்கும் தாய் தந்தையர் இல்லை. வேறு உறவினரும் இலர். மிகவும் வறிய நிலையில் இருந்தார்கள். அவர்கள் நிலையைக் கண்டு இரங்கிய ஒளவையார் பெருமுயற்சி செய்து விவாகம் செய்து வைத்தார். அவ்விவாக விழாவிற்கு வரும்படி ஒளவையார் சேர, சோழ, பாண்டிய அரசர்களுக்கு அழைப்பு அனுப்பினார். அவர்களும் ஒளவையாருடைய அழைப்புக் கணங்கிச் சமுகம் அளித்தார்கள். அவர்களுக்கு உணவு கொடுத்து உபசரிக்க விரும்பிய ஒளவையார் அங்கே கிடந்த ஒரு பனங் துண்டைப் பார்த்து, “பனங் துண்டமே! இங்கே சேர, சோழ, பாண்டிய அரசர்கள் வந்து நிற்கிறார்கள். அவர்கள் உண்பதற்கு உணவுப் பொருள் வேண்டும். ஆனபடியால் நீ பலை மரமாகிக் காய்த்து இப்பொழுதே பனம் பழம் தா” என்னும் பொருளில் ஒரு பாடல் பாடினார். அது:

திங்கள் குடையுடைச் சேரனும்
சோழனும் பாண்டியனும்
மங்கைக்கு(அ) அறு(கு) இட வந்துநின்
ரூர்மணப் பந்தவிலே

சங்கு(கு)ஒக்க வெண்ண்குருத்து(து) என்றுபச்
சோலை சலசலத்து
நங்குக்கண் முற்றி அடிக்கண்
கறுத்து நுனிசிவந்து
பங்குக்கு மூன்று பழந்தர
வேண்டும் பனந்துண்டமே
என்பது.

ஓளவையார் பாடியவுடனே பனந்
துண்டம் பனைமரமாகிக் குருத்துவிட்டுப்
பச்சோலையாகிப் பாளையீன்று நங்கு
ஆகி அது பழம் ஆக, மூன்று அரசர்களும்
அதனை உண்டார்கள்.

பத்தாம் பாடம்

குருடனின் குழந்தை

ஓரு பிறவிக் குருடனுக்கு ஓரு பிள்ளை
பிறந்தது. அந்தப் பிள்ளை ஒருஞாள் பால்
புரைக்கேறி இறந்துபோயிற்று. பந்துக்கள்
அந்தக் குருடன் சமீபத்தில் வந்து “உன்
பிள்ளை இறந்துபோயிற்று” என்றார்கள்.
அவன் “எப்படி இறந்தது?” என்றான்.

“பால் குடிக்கையில் இறந்தது” என்
ரூர்கள்.

“பால் எப்படி இருக்கும்? என்றான்.

“வெள்ளையாயிருக்கும்” என்றார்கள்.

“வெள்ளை எப்படியிருக்கும்?” என்றான்.

“கொக்குப் போல் இருக்கும்” என்றார்கள்.

“கொக்கு எப்படியிருக்கும்?” என்றான்.

கையைக் கோணலாக வளைத்துப் “பார்” என்றார்கள்

அவன் தடவி, நீண்டு வளைந்து கோணலாக இருப்பதை அறிந்து, “ஐயோ! இவ்வளவு முரட்டுப் பால் குழந்தை வாயில் நுழைந்தால் சாவாமல் பிழைக்குமா?” என்று அலறி அழுதான்.

ஒரு பொருளை அறியும் அறிவில்லாத வர்களுக்குச் சொல்லுவது இப்படியே விபரிதம் ஆகும்.

—நாவலர்

2 பதினேராம் பாடம்

பொல்லாத மனைவி

ஒர் ஊரில் ஒரு மனிதன் இருந்தான். அவன் மிகவும் நல்லவன். அவன் தமிழ்ப் புலவர்களிடத்து அன்புள்ளவன். ஒரு நாள் அவன் ஓளவையார் என்னும் புலவரைச் சந்தித்து அவரைத் தன்வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றான். ஓளவையாருக்கு உணவு கொடுத்து உபசரிக்கவேண்டும் என்பது அவன் விருப்பம்.

ஓளவையாரைத் தலைவாசலில் இருக்கும் படி விட்டு, சமையல் அறைக்குச் சென்றான். அங்கே அவனது மனைவி இருந்தாள். அவன் அவளுக்குப் பக்கத்தில் இருந்து அவன் தலையிலிருந்த பேண்களை எடுத்தான். அவளுக்குச் சமையல்வேலையில் உதவிசெய்தான். அவனது முகத்தைத் தடவினான். இனிய கதைகளைச் சொன்னான். பிறகு அவளை நோக்கி “இன்று நம் வீட்டுக்கு ஒரு பெரியவர் வந்திருக்கிறார். அவருக்கு உணவு கொடுத்து உபசரிக்க வேண்டும்” என்று சொன்னான்.

சொன்னதுதான் தாமதம். அவன் ஒரு பழஞ் சுள்ளுக்கைத் தூக்கினால், பிறகு என்ன

~~செல்~~—
நடைபெற்றது என்பதைக் கீழேயுள்ள
பாடலில் படித்து அறிந்துகொள்ளுங்கள் :

இருந்து முகம்திருத்தி ஈரோடு பேன்வாங்கி
விருந்து வந்ததென்று விளம்பு—வருந்திமிக
ஆடினால் பாடினால் ஆடிப் பழுறுத்தால்
சாடினால் ஒடோடத் தான்.

இப்படியான மரியாதை நடப்பதை
ஒள்வையாரும் கண்டார்.

அவன் இதனையும் பொருட்படுத்தாது
மறுபடியும் அவனை மன்றுடிச் சம்மதிக்கச்
செய்து அவனும் அவனுமாக உணவு ஆக
கினார்கள்.

பிறகு ஒள்வையாரை உணவுகொள்ளும்
படி அவன் அழைத்தான். ஒள்வையாருக்கு
அதை உண்ண மனமில்லை. ஆயினும் அவன்
வேண்டிக்கொண்டதினால் ஒருவாறு ஒப்புக்
கொண்டார். உணவு படைக்கப்பட்ட
இடத்துக்குப் போனார். அவரால் உண்ண
முடியவில்லை. “ஓயோ ! இந்த அங்கில்லா
தவள் படைத்த உணவைக் காண என்
கண்கள் கூசுகின்றனவே ; கண்ணே மூடிக்
கொண்டு உண்போமென்றால் கை, உணவை

விருந்து - உணவு கொடுக்கப்படவேண்டிய ஒருவர்;
விளம்பு - சொல்ல ; முறம் - சளகு ; சாடினால் - அடித்தாள்.

எடுக்க வெட்கப்படுகிறதே; நான் என்ன செய்வேன்?" என்று கூறினார். அப்பொருள் உள்ள பாடல் :

காணக்கண் கூசுதே கையெடுக்க நானுடீத
மாணைக்க வாய்திறக்க மாட்டாதே—வீணாக(அ)என்
எண்பு எலாம் பற்றி அரிகின்ற(து) ஐயையோ
அன்பிலான் இட்ட அழுது.

ஒளவையார் உணவு கொள்ளவில்லை.
அவ்வீட்டை விட்டு வெளியேறினார். அவு
வீட்டுக்காரனும் துக்கத்துடன் அவருக்குப்
பின் சென்றான். அவனுக்கு ஒளவையார் ஒரு
புத்திமதி கூறினார்.

பத்தாவுக் கேற்ற பதிவிரதை உண்டானால்
ஏத்தாலும் கூடி இருக்கலாம் — சற்றேனும்
எறுமா றுக இருப்பானே ஆமாகில்
கூருமற் சந்தியாசங் கொள்

என்பதுதான் அப் புத்திமதி.

"எவ்வித கஷ்டங்கள் இருப்பினும் கணவ
னுக்கு இயைந்த மனைவியாயிருப்பின் அவ
ஞடன் கூடி வாழலாம். கணவனாது சொல்

நானுது - வெட்கப்படுகிறது; மாண் ஒக்க - மாட்சிமை
பொருந்த; அழுது - உணவு.

பத்தா - கணவன்; பதிவிரதை - கணவனுக்கு இயைந்த
பெண்,

லுக்குச் சிறிதாவது மாறுபாடு உள்ள வளர்ய்
இருப்பாளாயின் உடனே அவளுடன் எது
வும் கூறுமலே சந்தியாசியாகி விடுவதுதான்
நல்ல வழி. இதைவிட வேறு வழியில்லை
என்று அவன் அதன்மேல் செய்யவேண்டியதை ஒள்ளையார் விளக்கிக் கூறினார்.

பண்ணிரண்டாம் பாடம்

வசைக் கவி

முந்காலத்திலே காளமேகம் என்னும்
பெயருடைய புலவர் ஒருவர் இருந்தார்.
அவர் பிறரை இகழ்ந்து பாடுவதில் மிகவும்
சமர்த்தர். அவர் அங்குனம் இகழ்ந்து பாடி
ஞாலும் அவர் இகழ்ந்து பாடினார் என்
பதை மற்றவர்களால் இலகுவில் தொந்து
கொள்ள முடியாது.

அவர் பாடிய தனிப்பாடல்கள் அநே
கம். அவற்றுள் பல, பலரை இகழ்ந்து
பாடிய பாடல்களே. ஆகையால் அவரை
'வசைக் கவி' என்று கூறுவார்.

ஒரு அறிஞர், காளமேகம் என்பவர்
வசை பாடுவதிலேயே வல்லவர் என்ற

பொருளில் ‘வசைபாடக் காளமேகம்’
என்று கூறியிருக்கிறார்.

நாகபட்டினம் என்னும் இடத்தில்
வசித்த தேவடியாள் ஒருத்தி ஒருங்காள் ஒரு
பாட்டுக் கச்சேரி நடத்தினாள். அதற்குக்
காளமேகப் புலவரும் போயிருந்தார். அவன்
குரல் சங்கீதத்திற்கு ஏற்றதல்ல. மிகவும்
இழிவானது. ஆகையால் அதில் விருப்ப
மின்றி அவர் எழுந்து சென்றார்.

அப்பொழுது வழியில் ஒருவன் அவன்
ஞடைய பாடலைக் கேட்பதற்கு வந்துகொண்
திருந்தான். அவன் காளமேகப் புலவரைப்
பார்த்து, ‘பாட்டுக் கச்சேரி முடிந்துவிட
தா?’ என்று கேட்டான். அவர் “இல்லை”
என்றார். “பாட்டுக் கச்சேரி எப்படி?”
என்று அவன் மறுபடியும் கேட்டான். அப்
பொழுது அவர் :

வாழ்த்து திருநாகை வாகன தேவடியாள்
பாழ்த்த குரலெடுத்துப் பாடினாள் — நேற்றுக்
கழுதைகெட்ட வண்ணான் கண்டேன்கண் டேனென்று
பழுதைஏடுத்து ஓடிவந்தான் பார்.

என்று விடை சொன்னார்.

நாகை - நாகபட்டினம் ; பாழ்த்த - இழிவான ;
பழுதை - கழியு.

அவனுடைய பாட்டு இழிவானது என்று
அவர் நேரான பதில் கொடுக்கவில்லை.

அவர் ஒரு கதை சொன்னார். “அதோ
ஒரு வண்ணென் சீலைமாராப்புடன் வருகிறுன்
அல்லவா? அவனுடைய கழுதை நேற்றுக்
காணுமல் போய்விட்டது அவன் பல இடங்
களிலும் தேடினான்; அகப்படவில்லை இன்று
அவ் வண்ணென் தன்வீட்டி விருக்கும்போது
அவனுக்கு ஒரு சத்தம் கேட்டது. அச்
சத்தம் இந்தத் தேவடியாளின் பாட்டுச்
சத்தம்தான். ஆனால் வண்ணென் அச் சத்தத்
தைத் தனது காணுமற் போன கழுதையின்
சத்தமென்று எண்ணினான்; இதோ
கிட்டத்தான் நிற்கிறது எனது கழுதை;
அதை இப்பொழுதே பிடித்துவிடவேண்டும்’
என்று இதோ கயிறும் கொண்டு ஒடி வரு
கிறுன் பார்’ என்று இப் பாடல் மூலம்
விடை சொல்லியிருக்கிறார் காளமேகம்.

தேவடியாளின் குரல் கழுதையின் குரல்
போல இருக்கிறது என்பதைக் காளமேகம்
எப்படிச் சொல்லியிருக்கிறார் பார்த்தீர்களா!

இதே நாகபட்டினத்தில் ‘காத்தான்’ என்னும் பெயருடைய ஒருவன் இருந்தான். அவன் ஒரு சத்திரம்கட்டியிருந்தான். அந்தச் சத்திரத்தில் யாராவது வழிப்போக்கர்கள் தங்க நேரிட்டால் அவர்களுக்கு இலவசமாக உணவு கிடைக்கும். அந்தச் சத்திரத்தில் காளமேகப் புலவரும் ஒருநாள் தங்க வேண்டி நேரிட்டது.

அவருக்கு நல்ல பசி. அந்திப் பொழுதில் அந்தச் சத்திரத்துக்கு யாரோ அரிசி கொண்டு வந்ததை அவர்கள் டார். ஆகையால் அங்கே சாப்பிடலாம் என எண்ணினார். உணவு, வரும் வரும் என்று எதிர்பார்த்தார். வர வில்லை. ‘ஊரிலுள்ள சனங்களும் சாப்பிட்டு விட்டு உறங்குகிறார்களே ! ஒருவேளை உணவு வராதோ’ என எண்ணினார். கடைசியாக நடுச்சாமத்தின் மேல் உணவு வந்தது. இலை போட்டு உணவு பரிமாறினார். காளமேகப் புலவர் இலைக்கு முன்னால் உட்கார்ந்திருக்கிறார். அப்பொழுது அவருக்கு அப் பசியின் வேகத்திலும் ஒரு பாடல் வெளிவந்தது.

அது:

கத்துகடல் சூழ்நிலைக்கக் காத்தான்தன் சத்திரத்தில் அத்தமிக்கும் போதில் அரிசிவரும்—குத்தி உலையில்இட ஊரடங்கும் ஓரகப்பை அன்னம் இலையில்இட வெள்ளி எழும்.

என்பது.

எவ்வளவு விரைவாக அந்த மடாதிபதி கள் காரியங்களைச் செய்கிறார்கள் என்பதை இப்பாடலில் இழிவான முறையில் கூறி யிருக்கிறார் புலவர்.

பதின்மூன்றும் பாடம் ஓவையார் நாணிஞர்

ஓவையார் ஒரு பெரிய புலவர். அவர் அங்கே புலவர்களை வாதில் வென்றிருக்கிறார். அதனால் அவருக்குக் கார்வம் அதிகம்.

அவருடைய கார்வத்தை ஒரு மாட்டுக் காரச் சிறுவன் ஒருமுறை அடக்கினான். அந்தக் கதைத்தான் இங்கே பாடலாக எழுதப் பட்டிருக்கிறது.

கத்தும் - ஓலீக்கின்ற; சத்திரம் - மடம்; அத்தமிக்கும் போது - குரியன் அல்லது மறையும் (மறையும்) பொழுது; ஊர் அடங்கும் - ஊரவர் நித்திரையாய் வீடுவர்; வெள்ளி - வீடு வெள்ளி.

1. வேனிற் பருவத்திலே — ஒருநாள் வெய்யில் வேளையிலே ஞானத் தமிழ்க்கடலென் (இ) — இந்த நாடு புகழும் ஒளவை.
2. தூரம் மிகநடந்து—களைத்துச் சோர்ந்து வரும்வழியின் ஓரத்தில் ஓர்நாவல்—நிழவில் ஒதுங்கிச் சுற்றுநின்றன.
3. அந்த மரமீதோர்—சிறுவன் ஆனிரை மேய்க்கவங்தோன் சிந்தை மகிழ்ந்துநல்ல—கனிகள் தின்று நிற்றல்கண்டாள்.
4. நாவறரு தப்பா—நாலெந்து நாவற் கனிபறித்து தாளன வேண்ட—அவனும் தருவேன் என்றுசொல்லி.
5. சுட்டகனி வேண்டுமோ?—அன்றி சுடாதகனி வேண்டுமோ? இட்டமுள்ள கனியை—பாட்டி இயம்(பு) எனக் கேட்டான்.

‘பாட்டி! சுட்ட பழம் வேண்டுமா? அல்லது சுடாதபழம் வேண்டுமா?’ என்று இடைச்சிறுவன் கேட்டபோது ஒளவையாருக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

‘சுட்ட பழமும் இருக்கிறதா?’ என்று அவர் யோசித்தார். இடைச்சிறுவனைக் கேட்டால் அவன் சொல்லியிருப்பான். ஆனால் ஒளவையார் தனக்கு ‘எல்லாம் தெரியும்’ என்று எண்ணியதால் அப்படிக் கேட்க விரும்பவில்லை.

பின்னர், ஒளவையார் என்ன செய்கிறார் என்று பாருங்கள்:

6. கூறிய அம்மொழியால்—உள்ளம் குழப்பம் எய்தி, அப்பால் தேறி அவனும், அப்பா—சுட்ட தீங்கணி தா; என்றால்.

அப்பொழுது அந்த இடைச்சிறுவன்,

7. மெத்தப் பழுத்துலைந்து—கறுத்து வெடித்த கனியாக பத்துப் பதினைந்தை—ஒன்றுயிப் பறித்து மண்ணிலிட்டான்.

அப்பொழுது ஒளவையார்,

8. ஒட்டிய மண்ணிங்க—கனியெடுத் தாது நிற்கையிலே சுட்ட கனியிதெனச்—சிறுவன் சொல்லி மறைந்தனனே.

9. மாடு மேய்ப்பவனும்—என்னை
மடக்கி விட்டானென்று
நாடு புகழும் ஒளவை—அன்று
நாணித் தலைகுனிந்தாள்.

இவ்வாறு வந்த இடைச் சிறுவன் யார்
தெரியுமா?

கந்தன் முருகனே— ஒளவையின்
கருவம் போக்குதற்கில்
விந்தை செய்தானென்று—புலவர்
விளம்பு கிண்ணுரம்மா.

—கவிமணி, தேசிகவிநாயகம்பின்னை

பதினெண்காம் பாடம்

பனைமரம்

பனைமரம் யாழ்ப்பாணத்தில் அதிக
மாக உண்டு. அதனால், யாழ்ப்பாணத்தவர்
கள் மிகுந்த பயன் பெறுகின்றனர். பனை
மரத்தின் உபயோகத்தையும் அதன் சிறப்
பையும் தெரிவிக்கும் பனைமரப் பாட்டுகள்
சில கீழே தரப்படுகின்றன. இவை சோம
சுந்தரப் புலவர் அவர்களாற் பாடப்
பட்டவை. இவர் பாடல்கள் மிகவும்

இனியவை. இவர் யாழ்ப்பானத்திலுள்ள நவாலி என்னும் ஊரில் வசித்தவர். மிகச் சிறந்த தமிழ்க் கவிஞர்.

1

விண்ணால கத்தினில் ஐஷ்து தருக்களை
வேண்டும் பொருள்தர வேபடைத்(து) இம்
மண்ணால கத்தினில் தெய்வப் பணியோன்றை
வள்ளல் அருளினன் ஞானப்பெண்ணே.

2. பயன்

உருக்குவா ளேந்திப் பகைசெற்று உலகினை
ஓம்பும் மணிமுடி மன்னவன்போல்
கருக்குவா ளேந்திக் கவியை அழித்(து)இந்தக்
காசினியைக் காக்கும் ஞானப்பெண்ணே.

3. ஒலை

வீடுகள் வேய்ந்திட வேவி அடைத்திட
விசிறிகள் செய்யக் குடில்வரிய
மாடுக ஞக்கு(கு)உண வாகனவகக் கான்செய
வள்ளப் பிளாவுமாம் ஞானப்பெண்ணே.

1. விண் - ஆகாயம் ; தரு - கற்பகதரு(வேண்டும் பொருள் களைத் தருவது); வள்ளல் - கடவுள் ; அருளினன் - தந்தார்.
- 2 உருகு - இரும்பின் வகைகளுள் ஒன்று ; செற்று - அழித்து ; ஓம்பும் - பாதுகாக்கும் ; கவி - வறுமை ; காசினி - ழபி.
3. வைக்கான் - ஒலைக் குடை.

4. ஓலைச்சட்டம்

ஐந்து வயதினில் கையி லெக்கின்ற
 அரிவரி யேடு முதலாக
 முந்து பலகலீ ஆகமம் ஓலையில்
 முன்னாம் எழுதினர் ஞானப்பெண்ணே.

5. நுங்கு

கண்ட வடனேவா மூறி இனித்திடும்
 கற்கண்டோ! தேனே! நறும்பாகோ
 அண்டர்கள் நங்கினை உண்டறிந் தால்முன்னே
 அமுதங் கடைந்திடார் ஞானப்பெண்ணே.

6. பனம்பழும்

திங்கன் குடையுடைச் சேரநும் சோழனும்
 தென்னாவ னும்ளாவை சொற்படியே
 மங்கல மாய்ஹண்ட தெய்வப் பனம்பழும்
 மரியாதை அற்றதோ ஞானப்பெண்ணே.

7. பனட்டு

எட்டுநாள் எட்டுக் களியினைப் பாயில்விட⁽⁴⁾
 இரணியிற் காயப் பரவியிறை
 மட்டம் தாகத் தடிப்பத மாகவே
 வந்தால் எடுப்பார்கள் ஞானப்பெண்ணே.

4. ஆகமம் - வேதம். 5. அண்டர் - தேவர். 6. தென்-
 னவன் - பாண்டியன்; மங்கலம் - மங்கலப்பொருள். 7. இரவிரு-
 ரியன்.

8

செங்கதி ரேஞ்சுடும் இந்தப் பலகாரம்
 செய்துவைத் துத்தின்ன மாட்டாமல்
 அங்கே பிறர்சுமைத்(து) இங்கே விடும் அவைக(கு)
 ஆசைப்பட்ட டோமடி ஞானப்பெண்ணே.

9. க்ருப்பதீர்

இளையபாளை தட்டி முட்டிகட்டிச் சண்ணைம்
 ஏற்றி எடுக்கின்ற இன்பநன்னீர்
 தழையும் பனங்கட்டி சீனிகற் கண்டுகள்
 சமைக்க உதவுமே ஞானப்பெண்ணே.

10

இல்வாழ்வுக் காகிய எல்லாப் பொருளையும்
 எங்களுக்கு(கு) எப்பொழு துங்கொடுக்க
 வல்ல பனையெங்கள் செந்தமிழ் காட்டிலே
 வாழிய வாழிய ஞானப்பெண்ணே.

இவைகள் கும்மிப் பாடல்கள். இவை
 ஒரு பெண் ஞாக்குச் சொல்வதுபோலப்
 பாடப்பட்டிருக்கின்றன. இரண்டாவது
 பாடலில் பனைமரத்தை அரசனுக்கு உவமித்
 திருக்கிறார் புலவர்.

தேவர்கள் நுங்கைச் சாப்பிட்டு அதன்
 உருசியை அறிந்திருந்தால் அமுதங்கடைந்து

---

8. செங்கதிரோன் - குரியன் ; அங்கே பிறர் சமைத்து
 இங்கே விடும் அவை - சொக்கலேந் முதலீய ஜோப்பிய உண
 வுப் பொருள்கள்.

கஷ்டப்பட்டிரார்கள். நுங்கை யுண்டே அழுதத்தின் சுவையை அறிந்திருப்பார்கள் என்று ஐந்தாம் பாடலில் இந்நாவாசிரியர் கற்பனையாகக் கூறியிருக்கிறார்.

குரியனது உதவீயால் ஆக்கப்படும் பனுட்டு என்னும் பணிகாரத்தைச் செய்து தின்னமாட்டாமல், ஐரோப்பிய நாடுகளில் செய்து இங்கே அனுப்பப்படும் ‘சொக்க வேற்’ முதலிய உணவுப் பொருளை நாம் வாங்கிச் சாப்பிட ஆசைப்பட்டோமே என்று நமது சமூகத்தைத் தாக்கிக் கூறி பிருக்கிறார், எட்டாவது செய்யுளில். எங்கள் நாட்டில் பனைமரம் நீடு வாழ்வதாக.

பதினைந்தாம் பாடம்

கடவுள் செயல்

இலக்தத்தில் நாம், நினைத்தபடியே எல்லாக் காரியங்களும் நடப்பதில்லை. நாம் ஒரு விதமாக நினைக்கக் கருமங்கள் வேறு விதமாக முடிகின்றன. சில சமயம் நாம் நினைத்தபடியே கருமங்கள் நடைபெறுவது முன்டு. அதைக்கண்டு நாம் நினைத்தபடி தான் காரியங்கள் நடைபெறுகின்றன என-

நினைப்பது பிசு நாம் நினையாதபடி
ஏதாவது புதுவிதமாக எத்தனை காரியங்கள்
முடிந்து விடுகின்றன. ஆகவே இவை நம்
செயல் அல்ல இவையைனத்தும் இறைவன்
செயலேயாம். இதனை விளக்கும் பாடல்
ஒன்று நல்வழி என்று நூலில் உண்டு. அது:
ஒன்றை நினைக்கின் அதுழிந்திட டொன்றாகும்
அன்றி அதுவரினும் வந்தெய்தும்—ஒன்றை
நினையாத முன்வந்து நிற்பினும் நிற்கும்
எனையாளும் ஈசன் செயல்.

எண்பது.

இப்பாடலின் பொருளை விளக்குவதற்கு
ஒரு சதை உண்டு. அக்கதை உங்களுக்குத்
தெரிந்திருக்கலாம். அதுவும் ஒரு பாடலாய்
இருக்கிறது.

சோடாய் மரத்தினில் புரிரண்(ட) இருந்திடத்
துறவுகண் டேவே வென்
தோளாமல் அவைஏய்ய வேண்டுமென்(ற) ஒருக்கீல
தொடுத்துவில் வாங்கி நிற்க
ஊடாடி மேலே எழும்பிடில் அடிப்பதற்(கு)
உலவுஇரா ஜாளி கூட

ஒழிந்து - மாறி ; ஈசன் - கடவுள்.

சோடு - ஆனும் பெண் னாம் ; களை - அம்ப ;
வாங்கி - வளைத்து ; அடிப்பது - கொல்லுவது ; இராஜாளி -

உயரப் பறங்குகொண் டேதிரிய அப்போது
 உதைத்தசிலை வேடன் அடியில்
 சேடாக வல்விடம் தீண்டவே அவன்விழச்
 சிலையில் தொடுத்த வாளி
 சென்(ற) இரா ஜாளிமெய் தைத்துவிழ அவ்விரு
 சிறைப்புரு வாழ்ந்து அன்றே ?
 வாடாமல் இவையலாம்சிவன் செயல்கள் அல்லா(து)
 மனச்செயலி ஒலும் வருமோ [என்
 மயிலைறி விளையாடு குகனேபுல் வயல்நிடு
 மலைமேவு குமரே சனே.

மரத்திலிருந்த புருக்களை விழுத்தக் குறி
 பார்த்தான் வேடன். இராஜாளி புருக்களைப்
 பிடிப்பதற்காக மேலே பறந்தது. ஆனால்
 நடந்தது என்ன? வேடன் காலில் பாம்பு
 தீண்ட அவன் விழுந்தான். அவனுடைய
 அம்பு இராஜாளியைக் கொன்றது. புருக்கள்
 தப்பின.

இது கடவுளின் செயல் அல்லவா?

ஒரு பறவையின் பெயர்; வீடம் - பாம்பு; சிலை - வில்லு;
 வாளி - அம்பு; சிறை - சிறகு; குகன் - குமரக்கடவுள்;
 புல்வயல் - ஓர் ஊரின் பெயர்; குமரேசன் - குமரக் கடவுள்.

பதினாறும் பாடம்
மாலைப்பொழுது

குரியன் மறையும் நேரத்தை மாலைக் காலம் என்கிறோம். மாலைக்காலம் இன்ப மான நேரம். இளைஞர்கள் அந்நேரத்தை விளையாட்டில் இன்பமாய்க் கழிப்பர். சிலர் கடற்கரையிற் கூடியிருந்து இனிமையான கடைகளைப் பேசிச் சந்தோஷமடைவர்.

அந்நேரத்தில் பறவைகளும் மிருகங்களும் மிகுந்த சந்தோஷ முடையனவாய்க் காணப்படும். மர்தைகள் தொழுவங்களுக்குச் செல்லும். காகம் முதலிய பறவைகள் தங்கர் கூடுகளை நாடிப் பறக்கும். மேற்கு வானம் செங்கிறமாயிருக்க, சில சமயங்களில் அந்தச் செவ்வானத்தில் மூன்றும் பிறைச் சந்திரனும் காணப்படும். இத்தகைய தோற்றம் மனதிற்கு மிகுந்த இன்பத்தைக் கொடுக்கும்.

இருநாள் மாலை சில காக்கைகள் அந்திக் காலச் சூரியனைக் கண்டு கா, கா என்று கத்திக்கொண்டு மரக்கிளைகளில் இருப்பதும் பின் கூட்டமாய் எழுந்து ஆகாயத்தில்

பறப்பதும், மீண்டும் மரக்கிளைகளில் அமர் வதுமாய்க் காணப்படுகின்றன. சில காக்கைகள் ஆகாயத்தில் அங்கும் இங்கும் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன. சில சூட்டங் சூட்டமாய் நான்கு திசைகளிலும் பறக்கின்றன. இத்தகையகாட்சியின்றைச் சுப்பிரமணிய பாரதியார்,

காவென்று கத்திடும் காக்கை—எந்தன் கண்ணுக் கிணிய கருநிறக் காக்கை மேவிப் பலகிளை மீதில் — இங்கு விண்ணிடை அந்திப் பொழுதினைக் கண்டே குவித் திரியும் சிலவே — சில சூட்டங்கள் கூடித் திசைதொறும் போகும் தேவி பராசக்தி அன்னை — விண்ணில் செவ்வொளி காட்டிப் பிறைதலைக் கொண்டாள். என்று பாடியிருக்கிறார்.

(இப்பாடலில் மாலைநேர ஆகாயத் தோற் றத்தின் அழகை வியந்து பாரதியார் அவ் விடத்தே உலக மாதாவாகிய பராசக்தியைக் கண்டார். மிக அழகான பொருள்களிலும் இடங்களிலும் கடவுளை அறிஞர்கள் காண் பார்கள். ஆகையால் மிக அழகான மாலை

விண் - ஆகாயம் ; அந்திப்பொழுது - மாலைச்சூரியன்,

வானத்திலும் உலக மாதாவைப் பாரதியார்
ஈண்டு இன்புற்றார்.)

கிளிகள் தென்னை மர ஓலைகளில் கீச்சிட
டுப் பாய்கின்றன. சின்னங்கு சிறிய சிட்டுக்
குருவிகள் 'ஜிவ்' என்று சத்தத்துடன்
ஆகாயத்திற் பறக்கின்றன. அழகிய
இரண்டு பருந்துகள் ஆகாயத்தில் ஒருமுறை
வட்டமிட்டுப் பின் நெடுந்தூரம் பறந்து
செல்கின்றன. தெருவில் ஏன்று ஒரு சேவல்
கூவுகிறது. இங்கிகழுச்சிகளைப் பாரதியார்:

தென்னை மரக்கிளை மீதில் — அங்கோர்
செல்வப் பசங்கிளி கீச்சிட்டுப் பாயும்
சின்னங்கு சிறிய குருவி — அது
'ஜிவ்' என்று விண்ணிட ஊசவிட(ஷ) ஏதும்
வன்னப் பருந்தோர் இரண்டு — மெல்ல
வட்டமிட்டுப்பின் நெடுந்தொலை போகும்
பின்னர் தெருவில்லார் சேவல் — அதன்
பேச்சினி லே 'சக்தி வேலே' என்று கூவும்

எனப் பாடியிருக்கிறார்.

[தென்னை மரக் கிளை என்றது தென்னை
மர ஓலைகளை.]

சு தி ஸ

பதினேழாம் பாடம்
தனிப் பாடல்கள்

‘விவேகசிந்தாமணி’ என்பது ஒரு நூலின் பெயர். அந் நூலிலிருந்து சில பாடல்கள் கீழே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந் நூலில் ஏற்குறைய நூறு பாடல்கள் இருக்கின்றன.

1. மனமகிழ்ந்து உபசரித்தனின் சிறப்பு

ஓப்புடன் முகம் லர்ந்தே
உபசரித்து) உண்மை பேசி
உப்பிலாக் கூழ்திட்ட டாலும்
உண்பதே அமிர்த மாகும்
முப்பழ மொடுபா லன்னம்
முகம்கடுத் திடுவ ராயின்
கப்பிய பசிய ஞே
கடும்பசி யாகுங் தானே.

2. ஏழைகளுக்கு) உதவுதல்

கதிர்பெறு செங்கெல் வாடக்
கார்க்குலம் கண்டு சென்று
கொதிதிரைக் கடவிற் பெய்யும்
கொள்கைபோற் குவல யத்தே

1. மலர்ந்து - சிரித்து; முப்பழம் - பலா, மா, வாழைப் பழங்கள்; கடுத்து - கடுகடுத்து; கப்பிய பசி - முன் இருந்த பசி. 2. கார் - மேகம்; குவலயம் - பூயி;

மதிதனம் படைத்த பேர்கள்
வாட்டேர் முகத்தைப் பாரார்
நிதிமிகப் படைத்தோர்க்கு) ஈவார்
நிலையிலார்க்கு) ஈய மாட்டார்.

3. கற்றேரைக் கற்றேர் விரும்புதல்
தண்டா மரையின் உடன்பிறங்கும்
தண்தேன் நுகரா மண்டுகெம்
வண்டோ கானத்து) இடையிருங்கு
வந்தே கமல மதுஉண்ணும்
பண்டே பழுகி இருங்காலும்
அறியார் புல்லர் நல்லோரைக்
கண்டே களித்து) அங்கு) உறவாடித்
தம்மிற் கலப்பர் கற்றேரே.

முக இனிமையுடன் இனிய வார்த்தை
களைப் பேசி உப்புப் போடாத கூழை இட
டாலும் அது அமிர்தத்துக்குச் சமான
மாகும். முக்கனிகளுடன் பாலிற் காய்ச்சிய
சோற்றையிட்டாலும் மன மகி மீங்குது
கொடாவிடின் அது திருப்தியளிக்காது.
மேலும் பசியை அதிகரிப்பிக்கும் என்பது
முதலாம் பாடவின் பொழிப்பு.

மதிதனம் - அதிக செல்வம் ; நிதி - செல்வம் : சதல் - கொடுத்தல். 3. நுகரா - உண்ணு ; மண்டுகெம் - தவணை ; கானம் - காடு ; கமலம் - தாமரை ; மது - தேன் ; பண்டு - முன்னே ; புல்லர் - இழிந்தவர் ; களித்து - சந்தோஷித்து.

அதிக பணம் உடையவர்கள், வறுமையர்கள் இருப்பதைக் கண்டும் அவர்களுக்குத் தமது பணத்தின் ஒரு பகுதியையேனும் கொடாது, பணமுடைய செல்வர்களுக்கே கொடுக்கிறார்கள். இது எது போன்றது எனின், கதிர் வந்துகிளாண்டிருக்கிற நெற் பயிர்கள் நீரின்றி வாட அதனைக் கண்டும், மேகங்கள், அதிக நீருள்ள கடலிற் சென்று மழை பெய்வதுபோன்றது என, இரண்டாம் பாட்டிலிருந்து அறிகிறோம்.

தாமரை பிறந்த இடத்திலேயே தவளையும் பிறந்தும், தாமரையிலுள்ள தேனீன் அருமை அறிந்து அதனை உண்ணும் இயல்பு பெற்றிருக்கவில்லை. ஆயின் வண்டு காட்டி விருந்து வந்து அத் தேனை யுண்ணும். அது போல அறிவீர் பலகாலமாக நல்லவர்களோடு பழகியிருந்தாலும், அவர் அருமை பெருமைகளை அறியமாட்டார். ஆயின் கற்றோர் தேடி வந்து அவருடன் கலந்து இன்புறுவர் என்பது முன்றும் பாடற் பொழிப்பு.

பதினெட்டாம் பாடம்

காற்றும் மழையும்

வெம்மை மிகுந்த பிரதேசங்களிலிருந்து
வெம்மை குன்றிய பிரதேசங்களுக்குக் காற்று
ஓடிவருகிறது.

அங்குனம் ஓடிவரும்போது காற்று
மேங்களையும் ஓட்டிக்கொண்டு வருகிறது.

இவ்வண்ணம் நமக்கு வரும் மழை கடற்
பாரிசங்களிலிருந்தே வருகின்றது.

காற்றே உயிர்க்கடலிலிருந்து எங்க
ஞக்கு நிறைய உயிர்மழை கொண்டுவா.

உனக்குத் தீபதூபங்கள் ஏற்றி வைக்
கிறோம்.

வருனை, இந்திரா, நீவீர் வாழ்க!

இப்போது நல்ல மழை பெய்யும்படி.
அநான் எங்களுடைய புலங்க
ாய்விட்டன.

சூடிடன் மிகுதியால் எங்கள் குழந்தை கருக்கும் கன்றுகாலிகளுக்கும் நோய் வருகிறது. அதனை மாற்றியருள வேண்டும்.

பகல் நேரங்களில் அனல் பொறுக்க முடியவில்லை.

பறவைக் கெல்லாம் வாட்டமெய்தி நிழலுக்காகப் பொந்துகளில் மறைந்து கிடக்கின்றன.

பலதினங்களாக, மாலைதோறும் மேகங்கள் வந்து கூடுகின்றன. மேகமுட்டத்தால் காற்று நின்றுபோய், ஓரிலைகூட அசையாமல் புழுக்கம் கொடிதாக இருக்கிறது.

சிறிது பொழுது கழிந்தவுடன் பெரிய காற்றுகள் வந்து மேகங்களை அடித்துத் துரத்திக்கொண்டு போகின்றன. இப்படிப்பல நாட்களாக ஏமாந்துபோகிறோம்.

இந்திரா, வருண, அர்யமா, பகா, மித்திரா! உங்கள் கருளையைப் பாடுகிறேன்.

எங்கள் தாபமெல்லாம் தீர்ந்து உலகம் தழைக்குமாறு இன்ப மழை பெய்தல் வேண்டும்.

பத்தொன்பதாம் பாடம்

பிரமசாரியும்
பொரிமாத்தோண்டியும்

ஓர் ஊரில் ஓர் இளைஞன் இருந்தான். அவன் வீவாகமாகாத பிரமசாரி. அவனுக்கு உறவினர் யார்ருமில்லை. அவன் மிகவும் வறியவன். ஆயினும் செல்வமுடையவனும் வாழுவேண்டும் என்னும் ஆசையுடையவன். அவன் பல வீடுகளுக்கும் சென்று உணவு வாங்கிச் சாப்பிடுவான். ஒருநாள் ஒரு திவச வீட்டில் சென்று நன்றாய்ச் சாப்பிட்டான். அவனுக்கு வறுவல் செய்த ‘பொரிமா’ வைத்த ஒரு மண்பாத்திரமும் கிடைத்தது. அவன் அந்தப் பொரிமாத் தோண்டியுடன் அந்த ஊரைவிட்டு,

·1

மற்றொரு நகர்க்குச் செல்லும்
வழியிலோர் மணல்த டத்தில்
சற்றொரு கணப்போ தங்கே
தரித்தவ னிருந்து கெஞ்சில்

1. உன்னீனன் - ஸிளைத்தான் : தரித்து - தங்கி.

உற்றகா ரியங்கள் கோடி
உன்னினன் இந்த மாவை
விற்றுநாம் ஆடு வாங்கி
மேய்க்கிலோர் இரண்டு குட்டி

2

போடும் அவ் இரண்டி லொன்று
பொலிகடாத் தன்னை விற்று
நாடுபெண் ஆ(ட) இரண்டு
நயவிலை யாகக் கொள்வோம்
ஆ(ட)ஒரு நாலாம் அந்த
ஆடுகள் இரண்டு இரண்டாய்
போடும் அக் குட்டி யோடே
பொருந்திய பனிரண் டாமே.

3

பன்னிரண்(ட) ஆடும் விற்றுப்
பசுக்களோ(ர்) இரண்டு கொள்வோம்.
தன்னிலே பட்டி மேய்ந்து
தருக்கியே இரண்டும் ஈனும்
மன்னுபால் நெய்யும் விற்று
மற்றிரு பசுவுங் கொள்வோம்
அன்னாப் பசுக்கள் ஆறும்
ஆதுசேங் கன்று நல்கும்.

4

முவணை யேருங் கூட்டி
முன்னுள நிலங்கள் எல்லாம்
ஓவற வளங்க ஓாக
உழுதுநாம் பழிர்க் கிட்டே

2. கடா - ஆண் ஆடு ; நயவிலை - மலிந்தவிலை. 3. தருக்கி - இறு
மாங்கு ; சே - ஏருது ; ஏர் - உழுவுமாடு ; ஓவற - இடையீடின்றி ;

மேவுகா னியங்கள் ஏஷ்லாம்
விலைகளைக் குறைய விற்றுக்
காவலன் அறிக்கை யாலே
கனக்கவோர் வீடு கட்டி

5

இருந்துநாம் பணமுங் காசம்
ஏரோடு பொருஞ்சு தேடிப்
பொருந்திய பிராம ணர்க்குப்
போசனம் இந்தோம் இட்டால்
வருந்தியே நமக்குப் பெண்ணும்
வலிய்வீ தருவார் அந்தத்
திருக்திமை யானும் நாமும்
செருக்கியன்கு) இருப்போ மன்றே.

6

அப்படி இருக்கும் நாளில்
அந்தியிற் பசுக்கள் கட்டக்
கொப்படர் கண்ணள் செல்லக்
குழந்தையும் அழும்நாம் ஒடி
இப்படி அடிப்போ மங்கே
என்றெரு தடிள உத்துச்
செப்பிய பொரிமாத் தோண்டி
சிதறிட அடித்திட்டானே.

காவலன் - அரசன். 5. திருக்திமையாள் - திருந்து + இழை
யாள் - திருத்தமான ஆபரணங்களையுடைய மனைவி; செருக்கி -
இறுமாந்து. 6. அந்தி - மாலை.

இவ்வாறு பிரமசாரி கட்டிய மனக் கோட்டை இடிந்து விழுந்து அழிந்து விட்டது. இப் பாடல்கள் பஞ்சதந்திரம் என்னும் நூலில் உள்ளவை. பஞ்சதந்திரம் என்னும் நூலைத் தமிழிற் பாடியவர் வீர மார்த்தாண்ட தேவர். ०

இருபதாம் பாடம்

நல்வழி

நல்வழி என்பது ஒரு நூலின் பெயர். மனிதர் இவ்வுலகத்திலும், மறவுலகத்திலும் பெறவேண்டுவனவற்றை அடைவதற்கு இந்நூல் நல்வழி தெரிவிக்கிறது. இந்நூலை இயற்றியவர் ஒளவையார். இந்நூலிலுள்ள பாடல்களின் தொகை நாற்பது. அவற்றில் சில பாடல்கள் கீழே தரப்படுகின்றன.

1

சாதி இரண்டு(டு)ஒழிய வேறில்லைச் சாற்றுங்கால் நீதி வழுவா நெறிமுறையின்— மேதினியில் இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழிகுலத்தோர் பட்டாங்கில் உள்ள படி.

1. சாற்றுங்கால் - சொல்லுமிடத்து ; வழுவா - தவருத ; நெறி - வழி ; மேதினி - பூமி ; இட்டார் - கொடுத்தவர் ; பட்டாங்கு - உண்மைநூல்.

(பொழிப்பு) உலகத்திலுள்ள மக்கள் அனைவரையும் இரண்டு பிரிவினராகப் பிரிக்கலாம். அவர்கள் பெயர் முறையே பெரியோர், சிறியோர் என்பன. வறியவர்க்கு வேண்டுவன. கொடுத்துதவி ஆதரித்தோர் பெரியோர்; ஓ அங்ஙனம் செய்யாதோர் இழிகுலத்தோர்; இவ்விரண்டு சாதி யையும் தவிர வேறு சாதிகள் இவ்வுலகில் இல்லை; என்பது.

2

ஆற்றுப் பெருக்கு(அ)அற்று அடிசுடும்அங் நானும் அவ்வாறு ஊற்றுப் பெருக்கால் உலகு(கு)ஊட்டும்—எற்றவர்க்கு நல்ல குடிப்பிறந்தார் நல்கூர்ந்தார் ஆனாலும் இல்லை யெனமாட்டார் இசைந்து.

(பொழிப்பு) ஓர் ஆறு தண்ணிடத்தே யுள்ள நீர் முழுவதும் வற்றி, அதன்மேல் நடப்போரது பாதத்தைச் சுடும் தன்மையடைந்துவிட்டாலும், தண்ணிடத் தோண்டு வோருக்குத் தண்ணீருதவிப் பாதுகாக்கும். அவ்வாறே பெரிய குடியிற் பிறந்தவர்களும் வறுமை யடைந்து விட்டாலும் தம்மா

2. ஊட்டும்—உனவு கொடுக்கும்; ஏற்றவர் - பிச்சைகேட்டோர்; நல்கூர்ந்தார் - வறுமையடைந்தோர்; இசைந்து-விரும்பி.

வியன்ற உதவியைச் செய்வார். (ஆற்றிற்கு
வறுமை - நீரின் றி இருத்தல்.)

3

ஆண்(ட) ஆண்டு தோறும் அழுது புரண்டாலும்
மாண்டார் வருவரோ மாநிலத்தீர்—வேண்டா
நமக்கும் அதுவழியே நால்போ மளவும்
எமக்கென்னன்று இட்டுண்டு இரும்.

(பொழிப்பு) யாராவது இறந்துவிட்டால்
அவர்கள் உறவினர் வருடந்தோறும் அழு
வார்கள். அங்ஙனம் அழுதாலும் இறந்தவர்
கள் தீரும்பி வந்துவிடமாட்டார்கள். அழுது
ஒரு பயணையும் அடையமுடியாது. ஆகையால்
அதற்காக அழுதுகொண்டிராது உமக்கும்
இறப்பு வரும் அளவும் பிறருக்குக் கொடுத்து
நீரும் உண்டு வாழ்வீராக.

4

ஆற்றங் கரையின் மரமும் அரசுறிய
வீற்றிருந்த வாழ்வும் விழுமன்றே—ஏற்றம்
உழு(து)உண்டு வாழ்வதற்கு ஒப்பில்லைக் கண்டார்
பழு(து)உண்டு வேரோர் பணிக்கு.

3. ஆண்டு - வருடம் ; மாண்டார் - இறந்தவர் ; என் -
என்ன ? இட்டு - கொடுத்து.

4. அரசு அறிய ~ அரசர்களது ஏவலாளராய் அவர்
அறியுமாறு ; வீற்றிருந்த - இறமாந்திருந்த ; ஏற்றம்-உயர்ச்சி,
இப்பு - சமம் ; பழுது - துன்பம் ; பணி - தொழில்.

(பொழிப்பு) ஆற்றங்கரையில் ஒரு மரம் நின்றால் அம்மரம் அந்த ஆற்றினால் என்றைக்காவது ஒருநாள் அழிக்கப்படும். அதுபோல அரசரின் கீழ் உத்தியோகம் பெற்று வாழும் வாழ்வும் என்றைக்காவது அழிந்துவிடும். உழுஞு பயிர் செய்யும் வாழ்வே எவ்லா வாழ்விலும் உயர்ந்தது. மற்றைய தொழில்கள் யாவும் பழுதுடையன.

5

செய்தி வினையிருக்கத் தெய்வத்தை நொந்தக்கால் எய்த வருமோ இருந்தியம்—வையத்து) அறும்பாவ மென்ன அறிந்து அன்று (இடார்க்கு) வெறும்பானை பொங்குமோ மேல். [இன்று

(பொழிப்பு) நாம் முற்பிறப்பில் புண்ணியம் செய்திருந்தால் இப்பிறப்பில் சகல செல்வங்களுடனும் வாழ்வோம். பாவும் செய்திருந்தால் வறியவர்களாய் இருப்போம். ஒருவர் இவ்வண்மையை அறிந்திருந்தால் தாம் செல்வம் பெறவில்லையே என்று தெய்வத்தை இகழ்ந்து கூரு. வெறும் பானையை அடுப்பில் வைத்து எரித்தால் அது பொங்குமா? பானைக்குள் நீர் வர்த்தாலன்றி அது பொங்காது. நாழும் புண்

5. நோதல்—வருந்துதல்; இருந்தி—பெரிய செல்வம்; வையம்—பூமி. இடார்க்கு—கொடாதவர்க்கு.

ணியம் செய்து வைத்திருந்தாலன்றி இன்
புற்று வாழ முடியாது.

6

சேவித்தும் சென்றிருந்தும் தெள்ளிர்க் கடல்கடந்தும்
பாவித்தும்பாராண்டும்பாட்டிசூசத்தும்—போவிப்பம்
பாழின் உடம்பை வயிற்றின் கொடுமையால்
நாழி அரிசிக்கே நாம்.

(பொழிப்பு) நாம் பிறர்க்கு அடிமை
வேலை செய்கிறோம். பிச்சை எடுக்கிறோம்.
கடல் கடந்து பிரயாணம் செய்கிறோம்.
அற்பர்களைப் பெரியோர்களாகப் பாவித்துப்
பாட்டுகள் பாடிப் புகழ்கிறோம் இவ்வாறு
நமது அருமையான பொழுதை வயிற்றுப்
பசியைப் போக்க உதவும் ஒருபடி அரிசிக்கே
கழிக்கிறோம். [நமது உயிருக்காக ஒன்றும்
செய்கிறோமில்லையே] என்பது.

7

வேதாளஞ் சேருமே வெள்ளெருக்குப் பூக்குமே
பாதாள மூலி படருமே — மூதேவி
சென்(று)இருந்து வாழ்வளே சேடன் குடிபுகுமே
மன்(று)ஒரம் சொன்னார் மனை.

6. சேவித்து - பிறர்க்கு அடிமை வேலை செய்து; இருந்து -
பிச்சை எடுத்து; தெள் நீர் - தெளிந்த நீர், பாவித்து -
அற்பரைப் பெரியோராய்ப் பாவித்து; பார் - பூழி;
போவிப்பம் - செலவிடுவோம்; நாழி - படி.

7. வேதாளம் - பேய்; சேடன் - பாம்பு; மன் று - நீதிச்
சபை; ஒரம் - ஒருபக்கம் (நீதியீனம்).

(பொழிப்பு) எங்களுக்கு யாராவது துண் பம் செய்துவிட்டால் நாம் வழக்கு வைக்கி ரேம். நீதிவான் நீதியாகத் தீர்ப்புச் செய் வார். ஆயின் சில நீதிவான்கள் வேண்டு மென்று நீதியீனமாக ஒரு பக்கத்துக்குச் சார்பாகத் தீர்ப்புச் சொல்லுகிறார்கள். அப் படிச் சொன்னால் சொன்னவருடைய வீட்டில் பேய் குடிபுகும். வெள்ளெருக்கு, பாதாளமுலி என்னும் செடிகள் முளைத்துப் பூக்கும். முதேவி சென்று தங்குவாள். பாம்பு குடிபுகும்.

8

பாடுபட்டுத் தேடிப் பணத்தைப் புதைத்துவத்துக் கேடுகெட்டமானுடரே கேளுங்கள்—கூடுவிட்டிடங்கு ஆனிதான் போயினபின் பாரே அநுபவிப்பர் பாவிகாள் அந்தப் பணம்.

(பொழிப்பு) சிலர் பணத்தைக் கஷ்டப் பட்டுத் தேடி அதைச் செலவு செய்து தாழும் உண்ணுது பிறருக்கும் கொடாது அதை நிலத்துள் புதைத்து வைத்து இறக்கிறார்கள். அவர்கள் இறந்தபின் அப் பொருள் எதற்கு உதவும்? அதை ஆர் அனுபவிப்பர்?

8. கூடு-உடம்பு : ஆவி - உயிர் ; அனுபவித்தல் - நகருதல்.

உண்பது நாழி உடுப்பது நான்கு மூழும்
எண்பது கோடி நினைவுத் தண்ணுவன—கண்புதைந்த
மாங்தர் குடிவாழ்க்கை மன்னின் கலம்போலச்
சாந்துணையும் சஞ்சலமே தான்.

(பொழிப்பு) மனிதர்கள் ஒரு நாளுக்கு
உண்ணைக் கூடியது ஒருபடி அரிசியால் ஆக
கப்பட்ட உணவே. உடுப்பது நான்கு மூழு
உடையே. ஆயின் நினைப்பன எண்பது
கோடி நினைவுகள். அவனுக்கு இந் நினைவு
களால் துண்பமின்றி இன்பமில்லை. மன்
யைல் செய்த பாத்திரம் போல மனிதர்
வாழவு, சாகுமட்டும் துண்பமுடையது,

9. நாழி ஒருபடி : கண்புதைந்த - மாங்கன் குருடான்
மாங்தர் - மனிதர் ; சஞ்சலம் - துண்பம்.

23
July 23
1923

ILAKKIYA MANJARI

BOOK IV

Approved by the Educational Publications
Board, as a text book for use in Schools and
Colleges in Ceylon on 16-9-52.

North-Ceylon Tamil Works Publishing House
CHUNNAKAM : PRICE: 75 Cts.

Printed at the Thirumakal Press, Chunnakam